



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobců: a) V. W.

b) V. W.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Jaromírem Závadou
sídlem Hlavní náměstí 35/1a, 794 01 Krnov – Pod Bezručovým
vrchem

proti
žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení:

BIVOJ a. s.,
sídlem Jateční 2884/23a, 746 01 Opava – Předměstí
zastoupené advokátem Mgr. Martinem Bílým
sídlem Olivova 553/3, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. MSK 6094/2018

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16. 5. 2018, č. j. MSK 6094/2018, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 18 729,20 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jaromíra Závady, sídlem Hlavní náměstí 35/1a, 794 01 Krnov – Pod Bezručovým vrchem.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:*Vymezení věci*

1. Žalobci se podanou žalobou ze dne 11. 7. 2018 domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. MSK 6094/2018, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 7. 2016, č. j. MMOP 77342/2016, kterým byla umístěna a zároveň povolena stavba „Bivoj a. s. Opava – přístavba expedice uzenin“ na pozemku parc. č. X v k. ú. x.
2. Žalobci uvedli, že dne 26. 6. 2017 podali ke stavebnímu úřadu společné odvolání proti shora citovanému rozhodnutí ze dne 7. 7. 2016, přičemž poukázali na to, že jsou vlastníky pozemku parc. č. X, na němž stojí stavba č. p. X a dále pozemků parc. č. X a X, které přestože přímo nesousedí s přístavbou dotčenými pozemky parc. č. X a X, jsou v jejich těsné blízkosti, tudíž prováděním přístavby dojde k výraznému dotčení jejich vlastnických práv; uvedli, že mají za to, že jsou účastníky předmětného řízení dle § 109 zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Vlastnická práva žalobců jsou narušována z důvodu nepřiměřených a opakujících se imisí hluku, neboť ze strany stavebníka dochází soustavně v denních i nočních hodinách k překračování limitů uvedených v hlukové studii a závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje (dále jen „KHS“) ze dne 3. 6. 2016. Žalobci považují za nesprávný závěr žalovaného o tom, že by jejich námitky směřovaly proti imisím hluku pouze ze stávající provozovny a zdůrazňují, že novou přístavbou provozovny došlo ke zhoršení již tak závadného stavu hluku a celý problém se ještě více prohloubil. Není možné posuzovat imise hluku ze stávající provozovny a z přístavby odděleně a naopak. Žalobci brojí proti zvýšené hladině hluku vycházející z provozovny po realizaci přístavby. Žalobci se přitom ztotožňují se závěrem žalovaného ohledně přiznání postavení opomenutých účastníků a přípustnosti jejich odvolání. Z projektové dokumentace přiložené k žádosti stavebníka vyplývá, že stavebním záměrem měla být přístavba provozovny společnosti Bivoj a. s.; v hlukové studii je uvedeno, že přístavbou nedojde k navýšení počtu pracovníků a realizace nebude mít za následek zvýšení produkce. Novými zdroji hluku jsou technologická zařízení - VZT jednotka, venkovní chladicí jednotka a nástřešní havarijní ventilátory. Fakticky však realizací přístavby došlo ke zvýšení imisí hluku. Žalobci jsou prakticky každý den obtěžováni v denních i nočních hodinách hlukem, který vychází z provozovny a realizací přístavby byl tento hluk ještě více umocněn. Z hlukové studie přitom vyplývá, že nejvíce

postiženým objektem nežádoucím hlukem během provozu záměru bude ve dne bytový dům s referenčním bodem č. 3 – Jateční 845/23, tedy stavba ve vlastnictví žalobců. Žalobci stávající hlukovou studií považují za vadnou a stejně tak závazné stanovisko KHS, neboť reálný stav je zcela odlišný; žalobci bojují právě proti těmto podkladům stavebního řízení. Žalobci namítají, že v jejich podání (odvolání) nikdy nezaznělo, že by jejich námitky směřovaly pouze proti hluku ze stávající provozovny před přístavbou a nic na tom nemění ani skutečnost, že k jejich podání bylo předloženo měření ze dne 14. 10. 2016, tedy před realizací přístavby. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113 žalobci zdůraznili, že postup, kdy bude na místě dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu, má být spíše výjimečný a pečlivě odůvodněný, přičemž námitky žalobců nejsou nedůvodné a není možné tvrdit, že pokud by od počátku byli účastníky řízení, že by to na výsledku řízení nic nezměnilo.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že trvá na tom, že žalobci ve svém odvolání uplatnili námitky týkající se hluku ze stávající provozovny a nikoli hluku z přístavby, resp. navýšení hluku právě v důsledku přístavby. Stávající provozovna přitom nebyla předmětem společného řízení. Žalobci neuplatnili námitky v rozsahu předpokládaném § 114 odst. 1 stavebního zákona. Podání žalobců žalovaný vyhodnotil tak, že žalobci namítají hluk pouze ze stávající provozovny a nijak jej nedávají do souvislosti s předmětem napadeného rozhodnutí. Odvolací námitky tedy žalovaný posoudil jako zjevně nedůvodné a žalovaný navíc ve smyslu § 84 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) při svém rozhodování dbal oprávněných zájmů žadatele, který byl v dobré víře.
4. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci, ač vyzvána, nijak nevyjádřila.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 30. 5. 2016 podala osoba zúčastněná na řízení jako stavebník (dále jen „stavebník“) žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu „Bivoj a. s. Opava – přístavba expedice uzenin“ na pozemku parc. č. X v k. ú. x. Na základě této žádost vydal stavební úřad dne 7. 7. 2016 ve společném řízení územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby a zároveň stavební povolení, kterou tuto stavbu povolil. Účastníkem řízení bylo kromě stavebníka pouze Statutární město Opava. Součástí stavební dokumentace byla stavebníkem předložená hluková studie vypracovaná společností Akustika Bartek, z jejíž závěrů vyplývá, že nejvíce postiženým objektem nežádoucím hlukem během provozu záměru v rámci areálu bude ve dne bytový dům s referenčním číslem 3 – Jateční 845/23.
6. Dne 26. 6. 2017 podali žalobci ke stavebnímu úřadu odvolání proti citovanému společnému rozhodnutí ze dne 7. 7. 2016, a to jako opomenutí účastníci ve smyslu § 84 správního řádu. Uvedli, že se považují za účastníky společného řízení na předmětnou stavbu, neboť jejich vlastnická práva jsou prováděním stavby přístavby expedice uzenin výrazně dotčena, a to přesto, že nemovitosti ve vlastnictví žalobců jsou sice pozemky sousedními, avšak nacházejí se v těsné blízkosti stavby. Žalobci dále uvedli, že jejich vlastnická práva jsou stavbou soustavně narušována, a to z důvodu nepřiměřených a opakujících se imisí hluku na jejich pozemek. Přestože je součástí spisové dokumentace stanovisko KHS ze dne 3. 6. 2016, které odkazuje na stavebníkem předloženou hlukovou studii, dochází ze strany

stavebníka a provozovatele soustavně v denních i nočních hodinách k překračování limitů uvedených v hlukové studii. Na místo se opakovaně dostavovaly kontroly KHS a bylo konstatováno porušení, kdy výsledná hodnota akustického tlaku překračovala povolený hygienický limit. Žalobci k odvolání přiložili protokol č. 75282/2016 ze dne 25. 4. 2017, vypracovaný Zdravotním ústavem v Ostravě, o zjištěních vyplývajících z měření hluku v mimopracovním prostředí, a to v bytovém domě ve vlastnictví žalobců dne 14.10.2016.

7. Nato rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 16. 5. 2018. Předně uzavřel, že odvolání žalobců je včasné a přípustné, neboť žalobce je nutné považovat za opomenuté účastníky předmětného řízení, když nelze a priori vyloučit dotčení vlastnických práv žalobců. Žalovaný vyhodnotil, že žalobci si svým odvoláním stěžují na hluk ze stávající provozovny, avšak tato není předmětem společného řízení, tím je pouze přístavba. Měření ze dne 14. 10. 2016 bylo provedeno ještě před realizací přístavby a týká se tak stávající provozovny. Uvážil dále, že žalobci nedávají hluk ze stávající provozovny do souvislosti s předmětem řízení, tedy s přístavbou. Dospěl tedy k závěru, že odvolání žalobců je zjevně nedůvodné. Nadto podotkl, že část předmětné přístavby v rozsahu 1. NP byla kolaudačním souhlasem ze dne 4. 4. 2017 povolena k užívání. Stavebník získal z vydaného společného rozhodnutí v dobré víře oprávnění stavbu umístit a realizovat. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113 při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, když dle žalovaného bylo zřejmé, že i v případě řádného uplatnění odvolacích námitek v průběhu prvoinstančního řízení by se nic na výsledku řízení nezměnilo.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovýmto postupem účastníci vyslovili souhlas.
9. Žalobci napadají závěry žalovaného o obsahu odvolání žalobců proti prvostupňovému rozhodnutí a vyhodnocení vznesených námitek a dále nesprávnou aplikaci závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113 při současné aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu. Tyto námitky jsou důvodné. Je nutné zcela jednoznačně přisvědčit žalobcům v tom, že z obsahu jejich odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu nelze dovodit, že by odvolací námitky směřovaly pouze proti hluku ze stávající provozovny před přístavbou, přičemž na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že k odvolání žalobců bylo předloženo měření hluku ze dne 14. 10. 2016, tedy před realizací přístavby. V odvolání ze dne 26. 6. 2017 žalobci výslovně uvedli, že „jejich vlastnická práva jsou prováděním stavby přístavby (zvýrazněno krajským soudem) expedice uzenin výrazně dotčena“, dále, že „vlastnická práva jsou stavbou soustavně narušována, a to z důvodu nepřiměřených a opakujících se imisí hluku na jejich pozemek“ a také, že „dochází ze strany stavebníka a provozovatele soustavně v denních i nočních hodinách k překračování limitů uvedených v hlukové studii“. Uvedené skutečnosti přitom žalobci namítali v době, kdy (jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného) již část předmětné přístavby v rozsahu 1. NP byla kolaudačním souhlasem ze dne 4. 4. 2017 povolena k užívání. Je tedy zcela zřejmé, že odvolací námitky musely směřovat vůči imisím z provozu přístavby, tedy vůči stavbě, jež

byla žalobci napadeným společným rozhodnutím umístěna a povolena. Žalobci navíc odkazovali na hlukovou studii, která byla součástí stavební dokumentace předložené stavebníkem, přičemž tato studie se věnovala mj. právě imisím hluku v důsledku provozu přístavby. Z podání žalobců tedy skutečně nelze dovodit, jak učinil nesprávně žalovaný, že by odvolací námitky směřovaly pouze proti hluku ze stávající provozovny před přístavbou a že žalobci nedávají hluk ze stávající provozovny do souvislosti s předmětem řízení, tedy s přístavbou. Naopak, nelze nalézt rozumný důvod k takovému výkladu obsahu odvolání žalobců, když svým odvoláním napadali společné rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla umístěna a povolena stavba *přístavby* expedice uzenin, tudíž již z povahy věci dávali žalobci své námitky do souvislosti s umístěnou a povolenou stavbou.

10. Žalovaný nesprávným výkladem obsahu odvolání žalobců také zcela nepřiléhavě aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113. V uvedeném rozhodnutí byl vysloven závěr, že „...při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu rozlišovat mezi účastníky řízení, se kterými správní orgán první instance v řízení jednal, ale pak jim z nějakého důvodu (např. v důsledku opomenutí) rozhodnutí neoznámil, a účastníky, se kterými správní orgán vůbec nejednal, neboť je za účastníky řízení nepokládal. Zatímco v prvním případě je daný účastník opomenut pouze při oznamování rozhodnutí a jinak měl možnost hájit svá práva v řízení před správním orgánem prvního stupně, v druhém případě trpí prvostupňové rozhodnutí závažnou vadou již jen proto, že bylo zcela znemožněno určitému subjektu se správního řízení účastnit a uplatňovat v něm své námitky, což lze zpravidla jen stěží napravit v odvolacím řízení. Nelze přitom vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bude např. tehdy, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo, případně když je jím činěné úkony možno považovat za šikanózní, představující zneužití práva. Avšak takový postup by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení „nepohodlných“ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“ Krajský soud považuje na tomto místě za potřebné zdůraznit z citovaných závěrů především, že pro postup aplikovaný žalovaným, tedy, že v důsledku řádného a včasného odvolání opomenutých účastníků nepřistoupí ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, je nezbytné, aby odvolací námitky opomenutých účastníků byly mj. zjevně nedůvodné a aby bylo evidentní, že i kdyby účastníky řízení byli od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo. Tak tomu však v projednávané věci není. Ani v případě, že by žalobci směřovali své odvolací námitky vůči imisím hluku ze stávající provozovny, nebylo by možné takové námitky posoudit jako zjevně nedůvodné, neboť by bylo na stavebním úřadu posoudit mj. právě to, zda při tvrzeném překračování limitů hluku již ze stávající provozovny nedojde ke změně (zhoršení) v důsledku posuzovaného stavebního záměru, a to i za situace, že stavebníkem byla předložena hluková studie. Žalobci totiž namítají *soustavné* překračování limitů hluku. Lze souhlasit s žalobci, že není možné posuzovat imise hluku ze stávající provozovny a z přístavby odděleně a naopak. Z uvedeného vyplývá nesprávný závěr žalovaného, že i kdyby byli žalobci účastníky řízení od počátku, uplatnění jejich námitek by na výsledku řízení nic nezměnilo.
11. Za dané situace nemůže obstát ani argumentace žalovaného aplikací § 84 odst. 3 správního řádu, neboť nelze v této věci dát přednost dobré víře stavebníka v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které vůči němu působilo jako pravomocné.

Závěr a náklady řízení

12. Krajský soud tedy uzavírá, že postup žalovaného byl v důsledku nesprávného výkladu odvolacích námitek žalobců a nesprávné, resp. nepřiléhavé aplikace právních předpisů a závěrů judikatury správních soudů nezákonný. Krajský soud proto žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. O náhradě nákladů řízení mezi žalobci a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci byli v řízení procesně úspěšní a vzniklo jim tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:
- a) zaplacený soudní poplatek 6 000 Kč
 - b) náklady právního zastoupení advokátem
 - odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby, a to § 7, § 9 odst. 4 písm. d)
každou zastupovanou osobu odměna § 12 odst. 4
snížená o 20 %:
 - 1) příprava a převzetí věci vyhl. č. 177/1996 Sb.
 - 2) sepis žaloby 2 x 4 960 Kč
9 920 Kč
 - paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon § 13 odst. 3
při shora uvedených úkonech právní pomoci vyhl. č. 177/1996 Sb. 600 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

18 729,20
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., když jednak osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena v řízení žádná povinnost a jednak soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 8. ledna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu